

Helge Adam Møller]

kan lære at stave til det, hvis de får brug for det.

Hvis jeg skulle sætte en overskrift på den debat, vi nu skal have om B 58, skulle det være, at problemer løses ikke – og jeg gentager: problemer løses *ikke* – ved, at der oprettes flere offentlige institutioner. Og hvorfor siger jeg det? Det siger jeg på trods af, at der, når man læser forslaget, umiddelbart er en del gode intentioner i det. Der står, at denne ombudsinstitution skal værne om børnenes rettigheder. Der står også, at lederen af institutionen skal fremme børns interesser i samfundet. Hun skal vurdere børns og unges opvækst og levevilkår, hun skal analysere levevilkårene for børn og unge, og hun skal medvirke til oplysning og debat om børns vilkår. Det er bare nogle af tingene. Der er adskillig flere sætninger, der fortæller om formålet og ideen.

Men så vil jeg godt stille spørgsmålet: tror man da, at et børneombud, sådan en institution med 10, 15 eller 20 embedsmænd og embedskvinder og et antal medarbejdere placeret centralt, eksempelvis her i København, er bedst egnet til at varetage børns og unges interesser? Jeg tror det ikke.

Alle de opgaver, som jeg beskrev indledningsvis, og som står nævnt i forslaget, er jo opgaver, som ligger et meget, meget stort antal danskere på sinde. Jeg tænker på børnenes forældre, jeg tænker på fodboldlederen, spejderlederen, skolelæreren, pædagogen i vuggestuen, i børnehaven, på fritidshjemmet, bedsteforældrene, oldeforældrene – sådan nogle har man søreme også i dag, hvis man bare er hurtig nok! Der er altså en lang række mennesker, som er optaget af disse problemer, og jeg mener, at disse mennesker er langt bedre egnede til at klare dem end en stor, fin offentlig institution placeret centralt i København.

De mennesker, jeg omtalte, er jo ganske mange, det er mere end halvdelen af landets befolkning; løst sammentalt er det 3 millioner mennesker, der til daglig beskæftiger sig med børns dagligdag og forsøger, hver ud fra sine forudsætninger, at skabe en tilværelse, der er så god som overhovedet muligt for det barn eller de børn, som de specielt har tilknytning til. Og så kunne vi oven i de 3 millioner lægge 5.000 ekstra. Jeg tænker på de 179 folketingsmedlemmer og alle vore kommunalrådsmedlemmer; de beskæftiger sig jo

også alle sammen både gennem lovgivningsarbejdet og gennem det arbejde, der foregår ude i de kommunale råd, når de skal beslutte, hvor der skal bygges cykelstier, nye institutioner, nye skoler, med børns dagligdag.

Jeg finder det altså ikke hensigtsmæssigt med en central børneombudsinstitution. Jeg synes, der er meget mere perspektiv og idé i det, som i hvert fald én dansk kommune af de næsten 200, vi har, har gjort: den har selv lavet en lille skræddersyet institution, børneombudsinstitution, der passer til netop den kommune, således at børnene og de unge kan henvende sig til en lokal, og det vil sige, at i Skagen kan man gå til Skagen, man skal ikke til København. Det synes jeg der er langt mere perspektiv i, og det er op til den enkelte kommune at finde ud af, om det er en god idé.

Jeg føler også – som det næstsidste – at det er en utrolig vanskelig, for ikke at sige umulig, opgave, at børneombudsinstitutionen skal udtale sig om de forskellige lovforslag, der omhandler børns og unges levevilkår. Det står der også. Hvad skal den stakkels kvinde eller mand sige, som får adoptionsloven, folkeskoleloven, loven om fælles forældremyndighed osv.? Vi har jo alle sammen i Folketinget – hver ud fra sin overbevisning om, hvad der vil være bedst for børn og unge – afgivet vores stemme, men vi må alligevel konstatere, at den ene halvdel har stemt for og den anden halvdel imod, og så er der et par stykker fra det parti, der tit ikke ved, hvad det skal stemme. Det vil sige, at vi har alle holdninger – og hvad skal den stakkels børneombudsleder så gøre?

Kort sagt: vi er skeptiske over for en central institution, og vi kan af den grund ikke støtte forslaget om et børneombud. Men vi vil godt være med til i retsudvalget at drøfte, om nogle af de problemer, man nævner i forslaget, kan løses på en bedre og mere hensigtsmæssig måde, end det sker i øjeblikket.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er som allerede nævnt en sag, vi har drøftet flere gange, og jeg skal derfor på Venstres vegne gøre det ganske kort. Indledningsvis skal jeg henvise til, hvad jeg har sagt under tidligere behandlinger.

I Venstre prioriterer vi familiens trivsel meget højt. Vi finder, at familien er funda-